

Näin ei pitänyt käydä. Sinun kuului päästä karkuun, mutta olit liian hidas. Olit erityinen, kaunis sielu. Sait minut rakastamaan sinua. Ensimmäinen, jota oikeasti rakastin. Kaikki muut kohtalotoverisi ovat olleet valhetta. Me olimme hetken totta. Tunnen itseni niin haikeaksi kun pyyhin kyyneleitä, joita sinun vuoksesi vuodatan. Olet ensimmäinen, joka saa kyyneleeni. Olet ne ansainnut. Viha täyttää minut. Kaiken tuhkaksi polttava viha, vihaan sinua. Olit tyhmä. Annoin sinulle merkkejä muttet tajunnut niitä. Minä varoitin sinua. Ajattelit vain meitä. Kuinka saat minut kiedottua verkkoosi, muttet tajunnut, että se olin minä, joka sitä verkkoa kutoi. Olit ansassa ennen kuin tajusitkaan. Rakastin aamuja joina ilmestyit oveni taakse. Toit aina kukkia; kauniita, rakkaudelta tuoksuvia kukkia. Jaksoit aina sanoa, etteivät niiden kauneus vetänyt vertoja minun kauneudelle. Ja uskoin sinua. Rakastin myös iltoja joina ilmestyit ikkunani taakse. Syytä siihen mikset tullut oven taakse, on vieläkin mysteeri minulle. Rakastuin siihen pieneen omituisuuteen. Hiljaa koputit ikkunaani. Poskesi punottivat ja näytit vaivaantuneelta. Rohkeutesi sai sinut pysymään paikoillaan ja jäit odottamaan reaktiotani. Tulisinko ikkunalle vai kääntäisinkö selkäni sinulle? Halusin niin monta kertaa päästää sinut vapaaksi itsestäni, mutten pystynyt. Olimme jo liian syvällä. Teit meistä jotain kaunista. Mutta niinkuin monet kauniit asiat, olimme häilyväisiä. Ja nyt sinua ei enää ole. Se on sinun syysi, ettei sinua enää ole. Olin täysin onnellinen ennen kuin tunsimme toisiamme. Onnellinen kun tarkkailin sinua kaukaa, hukkuen omiin päiväuniini. Pystyin kuvittelemaan kuinka kiedot vahvat kätesi ympärilleni. Mintun tuoksuinen hengityksesi liikuttaa hiuksiani edestakaisin, kutittaen niskaani. Kuinka pieneksi tunsin itseni ja samaan aikaan tuntui, kuin olisin pystynyt tekemään mitä tahansa. Pystyn vieläkin tuntemaan sen. Todellisuus oli vain paljon parempaa. Pystyit yhdellä kosketuksella sytyttämään minut tuleen. Voi, kuinka halusinkaan antaa itseni hukkuu tulimereen, joka sisälläni paloi. Mutta en ole se, joksi minua luulit. En ole ihana, lempeä ihminen, johon ihastuit. Jonka takia kerroit menettäneesi yöunet. En ole enkelisi, paitsi jos kyse on Kuolemanenkelistä. Toivon, että ymmärsit sen, kun iskin tikarin rintaasi. Minun piti päästää sinut pois. Et selviäisi kaltaiseni kanssa. Vapautin sinut kaikesta. Ilme kasvoillasi sai minut surulliseksi. Etsit kasvoistani, jotain minkä tunnistaisit minuksi. Se oli ensimmäinen kerta kun näit todellisen minun. Takerruit minuun viimeisillä voimillasi ja vajosimme maahan, kun en pystynyt kannattelemaan painoasi. Et pystynyt puhumaan. Korhatelit yrittäessäsi. Hyssyttelin sinulle ja kerroin, että se on kohta ohi. Pyyhin jopa pois veren, joka valaui suupielestäni. Laskin pääsi matolle ja annoin sinun lipua pois ruumiistasi. Se oli todella kaunista. Huokaisen syvään. "Jos pystyisin muuttamaan tämän kaiken, tekisin niin. Sinun ei kuulunut kuolla. Jos vain...pystyisin", sanoin ontolle kuorelle vierelläni. Kovaksi kangistunut ruumis pääni alla. Nousen seisomaan ja haen eteisestä bensiinin. Olen valmiiksi säätänyt lämmityksen täysille. Kaadan kannuista bensiinin ja odotan, että se höyrystyy. Kävelen ovelle ja sytytän verhot tuleen. Pian bensiini huurut roihahtavat tuleen. "Nyt sinä olet tulimeressä, joka tunti sitten paloi sisälläni. Ei niin mukavaa, eihän? Mutta ei hätää rakkaani. Et tunne enää mitään. Hyvästi", sanon ja katoan yön pimeyteen.